Napisao Jordan Filipović
četvrtak, 10 maj 2012 14:04

Ponosni Starčevci

Jedan je od najboljih majstora stolarije u celom reginu, ali ono što ga definitivno izdvaja, jeste da je od pre dve godine prvi Starčevac, koji bio na hadžiluku u Jerusalimu. Retko ko neće pogoditi da je ekskluzivni gost popularne rubrike najstarijeg vojvođanskog glasila Hadži Nenad Miletić, vlasnik stolarske firme “Tifani“.

Nenad Miletić, rođen 26. juna 1970. godine od majke Stanice i oca Vukomira, pored još dve rođene sestre. Pravi je Starčevac od rođenja, oženjen je Milenom od 1994. s kojom ima troje dece - Anđelku (17), Andrijanu (15) i Aleksu (11). Osnovnu školu završio je u rodnom mestu, a potom i drvoprerađivačku u Beogradu. Već 2. februara 1991. godiine osnovao je stolarsku firmu “Tifani“, koja uspešno radi i razvija se već dve decenije, i trenutno još dvojicu ljudi. Redovno odlazi u crkvu, a slobodno vreme bavi se ribolovom.

Kako je odrastao mali Neša?

- Otac je bio zaposlen u “Staklari“, pa nismo oskudevali, ali se ni luksuzirali. Živeo sam skoro kao jedinac, jer su mi se mnogo starije sestre rano poudavale. S društvom, koje mi je najčešće činio Sava Mirković, najradije sam igrao fudbal na utrini, kao i sada izumrle igre, poput žmurki, kobasičara, klisa… Ova poslednja mi je toliko prirasla za srce da sam je preneo sinu, kako bi ga odvojio od kompjutera, pa je on danas s drugarima iz komšiluka danonoćno upražnjava. Za neupućene, sve se uglavnom svodi na to da se obostrano zašiljeno kraće parče drveta stavi u rupu, koje se dužom drvenom palicom, primitivnom bezbolkom, digne i udara što jače. Sve u svemu, mnogo smo više vremena provodili na otvorenom, pa je bivalo i nestašluka, kao što su praćkom razbijeni prozora, a redovno smo krali trešnje iz bašte kod komšija koji su bili u Nemačkoj.

Škola...

- Učiteljica mi je bila Zvezdana Prolović, poznata kao stroga i pravična, kod koje su se znali red i disciplina. U višim razredima počinje i moja ljubav prema budućem zanimanju. Prosto sam obožavao tehničko obrazovanje, a u pogledu obrađivanja drveta bio sam, bez lažne skromnosti, đak škole. Pored obaveznih radova, pravio sam i razne lustere, lampe od šper-ploče... Omiljeni pregled mi je predavao Pera Dragojerac, ujedno i razredni starešina, poznat po teškoj ruci. Iako nisam spadao u nemirnije, kada bi se pravio važan, sledovala bi i meni poneka vaspitna ćuška. Veoma srogi bili su i nastavnici Dragoš, Navala i Vlasta, a prednjačio je muzičar Boško, koji tako krvnički udarao oštrim štapom posred glave, da je to mesto danima bridelo. U lepom sećanju mi je ostala nastavnica biologije Neda, koja je, iako prilično nervozna, imala dobru dušu. Volela je mačke, a Goran Jovančević Jovanča i Zoran Stojković Darčin i ja smo redovno, vraćajući se kući plašili jednu, koja je sve vreme stajala na Nedinom prozoru. Čak sam je jednom slagao da joj nema ljubimice na svom mestu, na šta me je ona sa sred časa poslala da to proverim. Po završetku osnovne upisao sam drvoprerađivačku na Dorćolu, gde nažalost nisam mnogo naučio o struci, već više kako da se čuvam od provokacija bogradski mangupa.

Mladost...

- U to vreme popularni su bili “Diskoteka“ i “Lav“, gde sam krajem osamedesetih radio kao di-džej, a potom nakratko i u “Škorpionu“. Najrarije sam puštao hitove DŽejmsa Brauna i DŽoa Kokera, a jednom prilikom posle ponoći i srpske rodoljubive pesme, zbog sam umalo toga umalo završio u policiji. Tuče su se dešavale redovno, a gazda Osa je neretko bio akter i imao petlju da se suprotstavi i “brojčano nadmoćnijem neprijatelju“. Seoske slave su bile mnogo popoularnije nego danas, a o Panteleji 1991. godine na vašaru kod crkve, upoznao sam buduću mladu. Ona je tada živela u LJuboviji, a ovde je imala sestru. Posle šetnje, seli smo na klupu i od tada više nije bilo povratka. Nakon tri godine zabavljanje je krunisano brakom. Prvo dete je došlo 1995. a potom još dvoje. Decom sam prezadovoljan, odlični su učenici, ćerke čak i vukovci.

Posao…

- Po završetku školovanja, nastavio sam da pravim razne stvari poput polica, lamperija, lustera… Istovremeno sam šegrtovao kod majstora Tome Uzunovića iz Omoljice, od kog sam spoznao sve tajne stolarskog zanata. Tada sam i shvatio da je nedostatak prakse najveća mana našeg školstva. Ubrzo sam, sa svega 19 godina, kupio malu stolarsku mašinu, a prvi posao ugovorio sam 1989. s Jocom Ivanovim, u čijoj sam kući proširivao štokove. Taj prvi, pravi honorar bio je “teži“ od pola tatine plate, pa sam shvatio da se od stolarijie i te kako pristojno može živeti. Kada sam registrovao firmu, mogao sam da primam i narudžbine ozbiljnije klijentele, a vrata ogromnog beogradskog tržišta otvorilo mi je opremanje “Sport-kafea“. Od zarade sam kupio tri industrijske mašine. U početku sam sav profit koristio za ulaganja. To mi se vrlo brzo vratilo - izgradio sam kuću i veliki poslovni prostor od 500 kvadrata sa 20 mašina, od kojih su dve italijanske posebno moćne, jer izbacuju dva štoka u minutu. Trenutno naviše pravim ekskluzivniju stolariju, kao isti takav nameštaj ili recimo biblioteke od trešnje, oraha... Tokom dve decenije od postojanja firme nema kome nisam radio - od ministara, poput Dragana Todorovića, Tomice Milosavljevića, preko guvernera Vuka Ognjanovića, do raznih fudbalera i estradnih umetnika. Tu je najmanje desetak vila po Dedinju, a kada sam nešto odrađivao za izvesnog beogradskog policajca, po mene je dolazio BMV s rotacijom, pa sam strepeo da to komšlik ne shvati pogrešno. Jedno od lošijih iskustava imao sam s Bregovićem, koji je potvrdio glasine o tvrdičluku. S druge strane za manastir Kovilje uradio sam preko 300 prozora, a otada sam počeo intenzivno da sarađujem s ljudima svetih objekata. I to ne samo poslovno…

Vera…

- Od malih nogu se u mojoj kući poštovala vera i išlo u crkvu, a na to je u pozitivnom smislu uticala i supruga. Za razliku od mnogih koji od slave prave žurke, religiju sam suštinski duboko shvatao, jer se tako ljudsko biće produhovljuje i postaje plemenitije i za sebe i za druge. Radeći za crkvu spojio sam lepo i korisno, upoznao sam gotovo sve vladike, a svojom jednostavnošću i skromnošću najupečatljiviji utisak na mene je ostavio Porfirije. Odlično smo i poslovno sarađivali, pa mi je u znak zahvalnosti poklonio ikonu moje krsne slave Đurđevdana. Pored ostalog, radio sam i za hram Svetog Simona Mirtočivog i Vaznesensku crkvu i tako dospeo i do same Patrijaršije. Izrađivao sam časne krstove, koje su velikodostojnici u nosili Jerusalim na osveštanje i kasnije poklanjali hramovima u srpskoj dijaspori. Tada sam došao na ideju da i ja izradim jedan i krenem putem svete zemlje na hodočašće. Međutim, malo mi je bio jedan, pa sam odneo šest, što dosad nijedan vernik nije uspeo. S obzirom na to da sam, uz gramatu zadužbinara, na predlog našeg paroha Zorana Maletića dobio dobio i blagoslov od vladike

Nikanora, na taj sveti put pošao sam 2010. godine, kako dolikuje - u vreme Vaskrsa. Putešestvije je trajalo dve nedelje i počelo od Egipta, odnosno Sinaja i Mojsijeve gore, gde je Hrist primio deset božijih zapovesti. Zatim smo preko mesta njegovog rođenja Vitlejema, Bogorodičine crkve, Maslinskog vrta, Ulice plača, Tamnice Hristove, dospeli do mesta Hristovog vaznesenja, Manastira Svetog Save i Crkve hristovog groba. Najskralniji deo puta dešava se od Tamnice kada litija kreće ka Golgoti, posle čega vernici silaze u Hristov grob. To je izuzetno težak poduhvat, traje satima, a gužva je nezamisliva. Naspram toga, gungula na derbiju je dečija igra. Ni sam Nikanor nije verovao da ću uspeti da se probijem s časnim krstom, a da bi to učinio morao sam da ga rastavim i sakrijem u nedra. Na kraju, uz mnogo znoja, stigao sam do cilja - jerusalemski patrijarh Teofilos dao mi je crveno jaje i gramatu. Taj nesvakidašnji osećaj teško ispričati, a posle svega sanjam da ponovo idem. Tako sam doživeo da postanem prvi hadžija u Starčevu, što je jedna od najvećih titula koju čovek može doživeti.

Starčevo, danas?

- Naše mesto je doživelo nesumnjiv veliki napredak i preraslo u jedan mali gradić, što dokazuju dela - Trg neolita, kanalizacija, gasifikacija… Veliki broj mojih mušterija s raznih strana oduševilo se izgledom i raspituje se o kupovini kuća. Ono što mi bode oči je da jako malo sugrađana posećuje crkvu redovno. Napominjem da je krst u našoj crkvi Svetog Pantelejmona bio položen na Hrostov grob, što jedna od najvećih svetinja i pred njom se dešavaju čudotvorna isceljenja.

Tako govori prvi starčevački hadžija i poručuje:

- Da se ne svađamo, već da budemo ponosni što živimo u Starčevu.